

APASSIT[®]

SIELUNNUN ARVOITUS

TAPANI BAGGE
CARLOS DA CRUZ

KARISTO

KEVÄÄLLÄ 2022 ILMESTYY
KUUNDESSA APASSIT-KIRJA!

Teksti © Tapani Bagge ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021
Kuvitukset © Carlos da Cruz
Taitto ja kannen kuva: Carlos da Cruz

ISBN 978-951-1-38897-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

4041 0037
Painotuote

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN LUKU 6

jossa kukaan ei odota Apasseja.

TOINEN LUKU 14

jossa Apassit saapuvat kartanoon.

KOLMAS LUKU 20

jossa Apassit kohtaavat kirjastonhoitajan.

NELJÄS LUKU 28

jossa kerrotaan kohtaamisista sielulinnun kanssa.

VIIDES LUKU 36

jossa aloitetaan henki-istunto.

KUUKES LUKU 44

jossa henki puhuu.

SEITSEMÄS LUKU 50

jossa Apassit saavat uuden varoituksen.

KAHDEKSAS LUKU 56

jossa tutustutaan toimitukseen.

YHDEKSÄS LUKU 62

jossa Nelli näkee vanhan tutun.

KYMMENES LUKU 70

jossa sielulintu iskee.

YHDESTOISTA LUKU 78

jossa joku tai jokin on tehnyt vaihtokaupat.

KAHDESTOISTA LUKU 86

jossa arvoitus vain mutkistuu entisestään.

KOLMASTOISTA LUKU 92

jossa Samulin pää tutkitaan ja Apassit löytävät uusia johtolankoja.

NELJÄSTOISTA LUKU 102

jossa Apassit tekevät paljastuksia.

VIIDESTOISTA LUKU 108

jossa Apassit löytävät Medusan luolan.

KUUESTOISTA LUKU 112

jossa sielulintu hyökkää jälleen.

SEITSEMÄSTOISTA LUKU 118

jossa arvoitukset ratkeavat.

TIETOA 126

I. LUKU

JOSSA KUKAAN EI ODOTA APASSEJA.

– Melkoinen rötiskö tämä Viipurin rautatieasema, Otto sanoi, kun Apassit laskeutuivat matkatavaroineen junasta. – Anna sanoi, että uutta rakennetaan jo. Sitten tämä puretaan pois.

– Tuossa radan takanahan se uusi on tekeillä, Heikki huomasi. – Melkein samanlainen komea kivitalo kuin Helsinkiin on tulossa.

– Viipurin uuden aseman pitäisi valmistua kahden vuoden päästä, Erik sanoi. – Mutta veikkaan, että menee pitempään. Niin menee meilläkin.

– Missä Anna on? Elli tai Nelli kysyi. Ja toinen jatkoi: – Eikös serkkusi pitänyt tulla meitä vastaan?

– Ei Anna päässyt. Se on pikkupiikana kirjakauppias Hovingilla. Sillä on vapaata vasta huomenna.

– Ja mun Remu-enoni on tekemässä jotain haastattelua, Samuli kertoi. – Remu lupasi soittaa karta-

nolle ja esitellä mulle toimitusta huomenna.

– Monrepos'n tilanhoitaja Rosenström lupasi lähettää jonkun asemalle, Heikki sanoi.

– Missähän se joku nyt sitten on? Samuli kysyi.

Asemalaiturilla kävi melkoinen vilinä. Kaiken näköisiä matkustajia laskeutui vielä junasta, ja toisia nousi jo kyytiin. Virkapukuiset kantajat kuljettivat matkatavaroita kantaen tai käsikärryillä, tavaravaunuun vietiin puulaatikoita ja säkkejä hevostäpöillä. Rautatieläiset tarkistivat vaunujen koplauksia, ja junailija vaihtoi jonkin sanan konduktöörin kanssa. Höyryveturi puhisi jo malttamattomana, vaikka vesisäiliötä ja hiilivaunua vielä täytettiin. Juna jatkaisi pian matkaansa kohti Pietaria.

Kukaan ei näyttänyt erityisen kiinnostuneelta kuu-desta Apassista matkatavaroineen. Elli ja Nelli olivat pukeutuneet parhaimpiinsa, ja Erikinkin vaatteet olivat vielä melko siistit. Suurimmalla osalla oli matkalaukku, mutta Samulilla vain laiha reppu.

Taivas meni pilveen, ratapihan takaa merenlahdelta puhalsi tuuli. Kun junailija lopulta vihelsi pilliinsä ja juna jatkoi matkaansa, vain roskat lentelivät asemalaiturilla. Rakennusmiehet metelöivät radan takana.

Taivaalta alkoi tihkua vettä.

– Rosenström taisi unohtaa lupauksensa, Nelli tai Elli sanoi. Ja toinen jatkoi: – Tai sitten se joku on pahasti myöhässä.

– Mennään, Samuli sanoi ja suuntasi kulkunsa kohti asemahallin ovia. – Otetaan ajuri.

– Sehän maksaa! Otto säikähti. – Mulla on mukana vain pari markkaa.

– Mulla ei ole sitäkään, Samuli sanoi. Hän veti oven auki ja jäi pitämään sitä toisille. – Faija löysi mun jemmani. Mutta pehtori Rosenström saa maksaa. Eikös se luvannut pulittaa? Palkkiostakin oli puhetta...

– Paroni Nicolay lupasi meille tuhannen markan palkkion ja sanoi korvaavansa kaikki kulut, Heikki oikaisi. – Kaukopuhelu Nižni-Novgorodista tosin pätki melkoisesti. Paroni omistaa kartanon, ja pehtori on hänen palveluksessaan.

– Minulla on kyllä jonkin verran rahaa, Erik tunnusti ja taputti rintataskuaan. – Minä voin maksaa. Veloitan summan sitten tilanhoitajalta.

He kulkivat asemahallin läpi ulko-ovelle. Asemaukion oikealla laidalla kohosi melko uusi kivitalo,

jonka päädyssä luki isolla matkustajakoti Hospizin nimi. Sen ja linja-autoaseman takana näkyi Sakkalahti makasiineineen, satamalaitureineen ja laivoineen. Vastapäisessä matalassa puutalossa oli hotelli Central, sen ympärillä isoissa komeissa kivitaloissa lisää hotelleja, pankkeja ja liikkeitä sekä apteekki. Linnan torni häämötti etuoikealla keskustan takana. Oli helppo uskoa, että Viipuri oli Suomen neljänneksi suurin kaupunki, kuten Erik oli sanonut.

Aseman edessä odotti vielä muutama ajuri. Kaikilla oli kuomu ylhäällä tai he olivat ainakin nostamassa sitä. Lähimmällä kuskilla oli riippuviikset ja surumielinen katse. Kun Apassit lähestyivät häntä, hän sylkäisi pitkän ruskean mällisyljen kiveykselle aivan heidän eteensä ja kysyi:

- Liekö teillä lapsiparoilla varaa kyytiin?
- Erikillä on, Samuli sanoi ja nousi muitta mutkitta vaunuihin.

Toiset seurasivat kapsäkkeineen.

- Mihin ajetaan? kuski kysyi päätään kääntämättä.

– Monrepos'n kartanoon, Heikki sanoi.

Kuski maiskautti ruskean vaaleaharjaisen

ruunansa liikkeelle. Hevosella taisi olla jo ikää. Lähtö ei ollut kovin rivakka, mutta vauhti kiihtyi pikkuhiljaa.

Mikä meitä mahtaa odottaa siellä?

Mikähän kumma se sielulintu oikein on?

Saa nähdä. Paronihan on itse jossakin Siperiassa kiertämässä vankiloita ja rangaistussiirtoloita ja julistamassa Jumalan sanaa. Hän ei kuulostanut siltä, että olisi kovin huolissaan mistään.

– Ei pehtori Rosenström-
kään ollut, Erik sanoi. – Minä
puhuin puhelimessa hänen kans-
saan. Hän arveli, että paronin karta-
nossa asuvat aikuiset sisaret ovat yliherkkiä
ja kuvittelevat kaikenlaista. Palvelusväestä
puhumattakaan. Sielulintuja muka...

– Mutta ihan nastaa, että paroni otti sis-
kojensa murheet tosissaan ja hälytti mei-
dät hätiin, Otto sanoi. – Mä en ole nähnyt

Anna-serkkua tai Malviina-tätiä vuosiin. Ne kävi
meillä stadissa joskus, kun mä olin ihan snadi ja
Annalla oli vielä fajakin.

